

sin Tid syntes at have virkeliggjort selve det evangeliske Ideal, havde rundtom i de folkelige Krese vakt en dybt nedslaaende Skuffelse, da det for omtrent halvandet Aar siden blev bekendt, at han pludselig havde afbrudt sin Virksomhed og var rejst bort, efterladende Menigheden i en fuldkommen Forvirring, der havde haft til Følge, at den senere blindthen havde kastet sig i Pietisternes Arme. Og en særlig Bitterhed havde der blandet sig i Skuffelsen, da det underhaanden fortæltes, at dette hans pludselige Opbrud skulde staa i Forbindelse med et fornyet Bekendtskab med en vis Dame, en Datter af hans Formand i Embedet, hos hvem han i sin Tid havde været Kapellan, den stokreaktionære og høj-kirkelige Seminarieforsender Provst Tønnesen. Sikkert var det i hvert Fald, at hans Hustru ikke havde fulgt ham, da han sammen med Børnene var flyttet ind til sin Fader i Hovedstaden; det fortæltes, at hun en Tid havde opholdt sig hos en Ungdomsveninde, men senere var vendt tilbage til Barndomshjemmet for at pleje sin syge Moder. Hvorledes Forholdet mellem Ægtefolkene egentlig var, derom havde end ikke Fru Gylling kunnet faa opsporet paalidelig Besked; og i en lignende Dunkelhed var ogsaa Emanuel Hansteds øvrige Forhold og Planer indhyllede. Med Bestemthed vidste man kun, at han i disse halvandet Aar havde levet i fuldstændig Tilbagetrukkethed hos Faderen i København. Umiddelbart efter hans Tilbagevenden til Fædrenehjemmet var der gaaet Rygter om, at man i høj-kirkelige Krese skulde have sine Garn ude efter ham og nok ingenlunde være utilbøjelig til at skaffe Sønnen af den højtansete Departementschef et nyt og indbringende Præsteembede; men disse Rygter døde efterhaanden hen. Det sidste, man havde hørt om ham, var, at han — trods Familjes og Venners indtrængende Bønner — paa det bestemteste havde vægret sig ved igen at træde i Statskirkens Tjeneste. Man angav som Bevæggrund — omend halvt for Spøg — en mystisk Aabenbaring, han en Nat skulde